

РЕШЕНИЕ

№ 4171

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 29.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Надя Загорова, като разгледа дело номер **8005** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано на основание Решение №9033/22.07.2024 г., постановено по адм д. №1966/2021 г. по описа на ВАС, с което е отменено Решение №7020 от 07.12.2020 г., постановено по адм. д. №11278/2019 г. по описа на Административен съд София - град и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на АССГ. С отмененото решение е бил отхвърлен изцяло като неоснователен предявения от Х. Г. П. от [населено място] осъдителен иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ против Националната агенция за приходите за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 1000 лв. от незаконосъобразно бездействие на НАП.

В отменителното решение е прието, че правото на обезщетение и отговорността за причинени вреди са предвидени в чл.82, §1 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. (GDPR) (наричан за краткост по-долу Регламента), съгласно който всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди, в резултат на нарушение на Регламента, има право да получи обезщетение от администратора или обработващия лични данни за нанесените вреди. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава Регламента. Съгласно §6 от цитирания текст на ОРЗД, съдебните производства във връзка с упражняване правото на обезщетение се образуват пред съдилищата, компетентни съгласно правото на държавата-членка, посочена в чл.79,

§2. Националната нормативна уредба за защита правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламента, се съдържа в ЗЗЛД. Съгласно чл.39, ал.1 от този закон при нарушаване правата им по Регламента и по закона субектът на данни може да обжалва действия и актове на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК. Съгласно чл.39, ал.2 ЗЗЛД в производството по ал.1 на този текст субектът на данни може да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерното обработване на лични данни от страна на администратора или на обработващия лични данни. В чл.39, ал.1 ЗЗЛД не се съдържа специална процесуална уредба относно реда за упражняване правото на субекта да сезира съда за нарушените му права при обработване на личните му данни, а се препраща към общия административнопроцесуален закон за търсене на отговорност на всички администратори на лични данни – Глава единадесета „Производство за обезщетения“ на АПК. Съгласно чл.203, ал.1 АПК исковете на обезщетения за вреди, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Глава единадесета.

В исковата молба се твърди, че в следствие на неправомерно изтичане на лични данни от базата данни на НАП, сред които и такива на ищеца, същата е претърпяла неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, страх и опасения за възможна злоупотреба с личните ѝ данни, станали достъпни вследствие т.нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена информация в голям обем, съдържаща множество лични данни на български граждани. С главния иск е съединен иск за заплащане на законната лихва върху претендираното обезщетение, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията. Претендират се и направените по делото съдебни разноски, както и адвокатско възнаграждение за процесуалния представител на ищцата по чл.38, ал.2, вр. с ал.1, т.3 от ЗАдв.

Ответникът, Национална агенция за приходите, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание гл. юрисконсулт Р. М., оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан с твърдение, че от събраните по делото доказателства е видно, че НАП е предприела всички технически и правни действия, за да гарантира личните данни на гражданите. От друга страна твърди, че по делото не са представени абсолютно никакви доказателства за това какви данни и дали въобще е имало изтичане на лични данни на ищцата. Освен това счита, че не е доказано, че тя е изпитала някакви затруднения, че е претърпяла някакви вреди, било то и неимуществени. Счита също, че не е доказана пряка и непосредствена връзка между предполагаемото изтичане на личните данни на ищцата и настъпилите твърдени от нея вреди.

Представител на СГП изразява становище, че искът е недоказан и затова е неоснователен. Счита, че не е установено както реално претърпени вреди, сочени от ищцата, да са настъпили, както и пряката и непосредствена причинно-следствена връзка между осъществения на 15.07.2019 г. нерегламентиран достъп до информацията в НАП и настъпилите вреди. Счита също, че НАП е положила усилията, обективно необходими и възможни, за обезпечаване на киберсигурността на информационната система, но въпреки това пробива е факт.

По настоящото делото са приобщени събраните в хода адм. д. №11278/2019 г. по описа на АССГ писмени и гласни доказателства. В хода на настоящото производство

по искане на ищеца от НАП е изискана и е постъпила справка за разпространени нейни лични данни. Назначена е и е приета съдебно-техническа експертиза.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят от фактическа страна, че поради нерегламентиран достъп на неизвестно лице, публично оповестен на 15.07.2019 г., е изтекла информация от информационните масиви на НАП, съдържаща лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица.

За установяване на тръдението, че личните й данни са били изтекли, с исковата молба е приложена снимка на електронно съобщение с дата 16.08.2019 г. със следния текст: „НАП: по заявка номер 4085 ИМА неправомерно разкрити лични данни“. Че такава справка е извършена от ищеца се установява от показанията на разпитания свидетел Н. Н.. В показанията си същият заявява, че са направили проверка с sms, като им било отговорено, че са разкрити лични данни на майка му – ищцата по делото. Доколкото от същата не става ясно, че се отнася именно за Х. П., с оглед указанията, дадени в настоящото производство, и направеното в тази връзка доказателствено искане, от ответника е представена справка за изтеклите лични данни на ищцата. От същата се установява, че по отношение на ищцата има изтекли лични данни, които включват: данни за изплатени доходи на физически лица за 2007 г. и данни за изплатени доходи на физически лица за 2008 г. Въз основа на събраните в тази насока доказателства съдът приема за установено, че при нерегламентирания достъп до масивите на НАП на 15.07.2019 г. е изтекла информация, касателно личните данни на ищцата, съдържащите се в тези документи, като за това, че нейни лични данни са разкрити, ищцата е узнала на 16.08.2019 г., без да е разбрала тогава и впоследствие какви точно нейни лични данни са нерагламентирано разпространени. Липсват и доказателства, а и не се твърди засегнатото лице да е потърсило информация от ответника по реда на чл. 376 от Закона за личните данни.

Относно твърдението, че вследствие на нерегламентирания достъп до личните й данни ищцата е претърпял вреди, по делото е разпитан един свидетел. В показанията си същият е заявил, че когато разбрала за изтеклите лични данни, ищцата се притеснила, че някакви хора са боравили с личните й данни. Притеснила се, че тези хора, които имат личните й данни, могат да прехвърлят чрез измама спестяванията или имотите й, за които е работила цял живот. Станала напрегната и притеснена и често говори и за това. Свидетелят не живее заедно с ищцата, но тя му е споделяла притесненията си когато се чували по телефона.

Видно от предоставена от КЗЛД информация е, че в КЗЛД не е установено наличието на висящо или приключило производство пред комисията, инициирано от Х. П. срещу НАП.

За да установи, че е предприел всички необходими мерки за защита на личните данни, ответникът е представил редица доказателства. От същите се установява следното за организацията на опериране с базите данни от страна на НАП:

Със заповед №ЗЦУ-1436/15.10.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени „Указания за разработване, попълване и/или зареждане с данни на образци на документи и приложения, утвърдени на основание чл. 10, ал.1, т.5 и т.7 ЗНАП“, „Указания за обозначаване и работа с информация“, „Указания за попълване на образци на процедура“, „Указания за попълване на образца на инструкция“ и др. Със

заповед №ЗЦУ-746/25.05.2018 г. на Изпълнителния директор на НАП е утвърдена „Политика по защита на личните данни в НАП“. Със Заповед № ЗЦУ-83/23.01.2013 г. на Изпълнителния директор на НАП е определен вида, съдържанието, реда за създаване, поддържане и достъп до регистъра на НАП и базите данни за задължените лица, формата и елементите на данъчно-осигурителната сметка и сроковете за съхранение на архивираната информация. Със Заповед №ЗЦУ-733/17.06.2016 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени процедури с приложения към тях на отдел „Превенция на финансовата и информационна система“ в Инспекторат на НАП, както и вътрешни правила за мрежовата и информационната сигурност. Със Заповед №ЗЦУ-1595/29.11.2017 г. на Изпълнителния директор на НАП са утвърдени Указания за обозначаване и работа с информация – Версия 3.0. Със Заповед №ЗЦУ-586/30.04.2014г. на Изпълнителния директор на НАП е наредено да се внедри, считано от 01.05.2014 г., Система за управление на сигурността на информацията в НАП.

В НАП е изработена Методика за оценка на риска, версия 1, месец декември 2013 г., както и Методика за анонимизиране на индивидуални данни, Версия 1, месец януари 2017 г. Утвърдена е и Политика по информационна сигурност на НАП – версия 3.0, месец май 2016 г., както и Инструкция №2/08.05.2019 г. за мерките и средствата за защита на личните данни, обработвани в НАП и реда за движение на преписки и заявяване на регистри. Като приложение № 1, към чл. 24, ал.2 от Инструкцията, служителите на НАП попълват декларация за това, че ще пазят в тайна личните данни на трети лица, станали им известни при изпълнение на служебните им задължения, няма да ги разпространяват и да ги използват за други цели, освен за прякото изпълнение на служебните им задължения.

По делото са приложени и приети като доказателства писмо изх. №11-02-213/17.07.2019 г. на за Изпълнителния директор на НАП, с което Софийска градска прокуратура е уведомена за извършено престъпление по чл. 319а и сл. от НПК чрез извършване на неправомерно осъществен достъп до информационната система на НАП, както и писмо изх. № ЕП-37-00-137/16.07.2019 г. на за Изпълнителния директор на НАП, с което за неправомерно осъществен достъп до информационната система на НАП на 15.07.2019 г. е уведомена Комисията за защита на личните данни. Предприети са мерки за незабавно уведомяване на обществеността чрез онлайн и други медии, както и са предприети мерки за преустановяване на нерегламентирания достъп.

Съдът приема, че тази част от доказателствата, които касаят предприетите след осъществения неоторизиран достъп на 15.07.2019 г. мерки представляват мерки за преодоляване на последиците от нерегламентирания достъп и ограничаване на щетите от изтичане на данните и са неотнормирани към предмета на спора.

Всички представени от НАП доказателства, които се отнасят за мерките за информационна сигурност, взети от НАП преди нерегламентирания достъп до личните данни, съхранявани и обработвани от НАП, са анализирани от вещото лице по назначената и приета СТЕ. От заключението му се установява, че НАП има разработени на хартия редица правила и политики, касаещи мрежовата и информационна сигурност. При извършените изследвания и посещението му в НАП вещото лице е узнало, че в НАП е извършена проверка от ДАЕУ, която е установила, че внедрената Система за сигурността на информацията не е актуализирана към 2018 г. При тази проверка е препоръчано да се направи анализ и оценка на риска на

активите на НАП, както и да се приведе Агенцията в съответствие с изискванията на ЗЕУ и Наредбата за осигуряване на мрежова и информационна сигурност, с цел недопускане на инциденти и срыв на поддържаните информационни системи. С оглед извършената проверка вещото лице е установило, че към м. декември 2018 г. НАП не са изпълнили напълно изискванията на ЗЕУ и изискванията за мрежова и информационна сигурност. Не са посочени конкретни действия, които не са предприети, но самият факт, че проверката установява пропуски показва, че направеното към този момент не съответства напълно на приложимото законодателство. Според вещото лице предвидените мерки са адекватни, но доколкото не са били изпълнени на практика, се явяват само „на хартия“ и не могат да бъдат определени като достатъчни, за да се избегне нерегламентираният достъп до личните данни, съхранявани и обработвани от НАП. Според вещото лице за да се избегне нерегламентираният достъп до информацията е било необходимо да се спазват и изпълняват поне приетите от НАП вътрешни документи, касаещи сигурността на информацията. Следвало е агенцията да разполага с по-добра техническа инфраструктура, на която да се съхраняват и достъпват данните от външни източници. Не съществува 100% защита от пробиви в системите, съдържащи или опериращи с чувствителни данни, но при подходящо техническо, софтуерно и кадрово обезпечаване, както и при навременни действия, е възможно рискът от нерегламентиран достъп до информационните масиви да бъде сведен до най-ниска степен.

Настоящият съдебен състав изцяло възприема заключението на вещото лице, като обективно и компетентно, изготвено на база представените по делото доказателства и извършена проверка в НАП.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Съдът приема, че предявения иск е ДОПУСТИМ, като този въпрос е разрешен с Определение № 5277/04.05.2020 г., постановено по адм.д.№ 3498/2020 г. по описа на ВАС, което съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 АПК е задължително за настоящия състав.

Разгледан по същество е частично ОСНОВАТЕЛЕН.

Както е прието в мотивите на отменителното решение, съдебните производства във връзка с упражняването на правото на обезщетение за вреди, произтичащи пряко от чл. 82, §1 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. (GDPR) се образуват пред съдилища, компетентни съгласно правото на държавата членка, посочена в чл. 79, параграф 2 от същия.

На национално ниво, обществените отношения, свързани със защитата на правата на физическите лица при обработване на личните им данни, доколкото същите не са уредени в Регламента, намират уредбата си в ЗЗЛД. Последният, в своя чл. 39, ал. 1, препращайки към разпоредбите на АПК, дава процесуалния ред за реализиране на отговорността на всички администратори на лични данни, независимо от правосубектността им и притежаваните качества. Съгласно чл.203 АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на Глава единадесета от АПК. Съгласно чл.203, ал.2 АПК, за неуредените въпроси за имуществената отговорност по ал.1 се прилагат разпоредбите на Закона за отговорността на държавата и общините за вреди.

Следователно именно това е релевантният правен ред за разглеждане на исково производство с правно основание чл.82, §1 от Регламента.

Фактическият състав, при осъществяването на който възниква правото на обезщетение за вреди, произтичащо пряко от член 82, § 1 от Общия регламент, включва следните задължителни елементи: 1. Наличие на материална или нематериална вреда; 2. Доказано нарушение на Регламент /ЕС/ 2016/679; 3. Причинна връзка между претърпяната вреда и нарушението на Регламента. Ищецът е изложил факти, сочещи на допуснати от администратора на лични данни нарушения на задължения, които произтичат от чл.24 и чл.32 от Регламента за защита на данни.

Ответникът НАП е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания и определени със закон частни държавни вземания /чл.2, ал.1 от ЗНАП/ и администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Общия регламент относно защитата на личните данни. Като такъв, същият е адресат на посочените за нарушени правни норми. Безспорно горните разпоредби въвеждат задължение за администратора на лични данни да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с разпоредбите на Общия регламент за защита на данните – чл.24, параграф 1 и чл.32 от него. Същият подход е възприет и в цитираните разпоредби от ЗЗЛД.

Съгласно чл.154, ал.1 ГПК, вр. чл.204, ал.5 АПК, всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. По отношение на първия елемент от фактическия състав на предявения иск - бездействие, което ищецът оспорва преюдициално в исковото производство, с твърдения за неговата незаконосъобразност, следва да се посочи, че той е в положението на ищец по отрицателен установителен иск. Ищецът следва да установи наличието на свое защитимо право, засегнато от правния спор, като докаже фактите, от които то произтича. Ответникът е длъжен да доказва изпълнението на действията, дължими от него по силата на посочените от ищеца законови норми, обезпечаващи защитимото право на ищеца. Ищецът ще се задоволи само с възраженията си, че такова изпълнение не е осъществено /Тълкувателно решение № 8 от 27.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 8/2012 г., ОСГТК/.

Изпълнението на задълженията за опазване на личните данни предполага въвеждането на ефективни процедури и механизми, които да са насочени към онези видове операции по обработване, които има вероятност да доведат до висок риск за правата и свободите на физическите лица поради своето естество, обхват, контекст и цели. Предвид предмета на делото, първият спорен въпрос е дали са предприети цитираните или други подходящи мерки, които да доведат до подsigуряване на достатъчно ниво на защита. След като е налице задължение за администратора на лични данни да въведе подобни подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на личните данни се извършва при спазване на чл.24, § 1 §2 и чл.32 от Регламента, тежестта на доказване, че не е нарушил това свое задължение лежи именно върху него.

Според чл.24 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/ администраторът на лични данни, случая НАП, като взема предвид

естеството, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с настоящия регламент. Тези мерки се преразглеждат и при необходимост се актуализират. А в чл.32 са предвидени конкретните мерки, които следва да се предприемат. Доколкото задължението да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие със ЗЗЛД е на администратора, обстоятелството, че е изтекла информация от сървърите на НАП вследствие неоторизиран достъп, който факт е безспорен по делото, според настоящият състав на съда сочи на противоправно бездействие на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл.4, т.2 от Регламент (ЕС) 2016/679, в т.ч. правото на защита на личните им данни.

С решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. на СЕС, съдът приема, че чл. 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) трябва да се тълкуват в смисъл, че неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент сами по себе си не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на тези членове 24 и 32. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове. Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл.5, §2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл.82 от този регламент разглежданият администратор носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 от посочения регламент са подходящи. Следва да се има предвид и, че администраторът не се освобождава от задължението си по член 82, параграфи 1 и 2 от този регламент за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че тези вреди произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от посочения регламент.

В хода на процеса от заключението на вещото лице се установи, че НАП има разработени редица правила и политики, касаещи мрежовата и информационна сигурност, които мерки са адекватни, но доколкото не са били

изпълнени на практика, се явяват само на хартия и не могат да бъдат определени като достатъчни, за да се избегне нерегламентирания достъп.

Предвид това съдът приема, че е налице противоправно бездействие от страна на ответника да изпълни произтичащи от посочените разпоредби задължения, за да осигури достатъчна надеждност и сигурност на информационната си система, съответно да защити физическите лица във връзка с обработването на личните им данни по смисъла на §1, т.4 от ДР на ЗЗЛД, вр. чл.4, т.2 от Регламента, в т. ч. правото на защита на личните им данни. Бездействието е довело до техническа уязвимост на системата, което в резултат е допринесло до нерегламентирано разкриване и разпространение личните данни. Ако системата беше ефективно и надеждно защитена, не би се стигнало до пробива, съответно до разкриване личните данни на множество лица. Неоснователно е възражението, че се касае до неоторизиран достъп в резултат на престъпление, поради което ответникът не може да носи отговорност по предявената претенция. Това е така, защото изпълнението на задължението по прилагане подходящи технически и организационни мерки е обвързано с изпълнение на задачата по предотвратяване на престъплението. Ако е изпълнено по изискуемия ефективен начин задължението по предотвратяване изтичането на лични данни, то не би следвало да е възможно злоумишлено деяние, престъпно посегателство по смисъла на Наказателния кодекс, и обратно, след като е налице деяние по смисъла на НК, то задачата по предотвратяване на престъплението и предотвратяване неправомерно достъпване до базата данни не е била изпълнена. НАП е следвало да извърши анализ на обективните факти, да съобрази поведението си с тях, за да гарантира запазване и предотвратяване изтичането на личните данни на лицата, което е констатирано и при извършената през 2018 г. проверка от ДЕУ. Обстоятелството, че е извършена хакерска атака, пробита е информационната система на НАП, е неоспоримо доказателство, че не са предприети подходящи технически и организационни мерки за защита обработване личните данни, което е достатъчно да бъде направен извод за противоправност на бездействието на НАП. Агенцията, в качеството си на администратор на лични данни по смисъла на чл.4, т.7 от Регламент ЕС 2016/679, при осъществяване дейността си е следвало ефективно да предприеме мерки за предотвратяване злоумишлен достъп до лични данни. Ответникът не е изпълнил задължението си по предотвратяване на престъплението и опазване изтичането на лични данни. Бездействието на НАП е незаконосъобразно, защото се явява в противоречие с изискванията на чл. 24 и чл. 32 от Регламента.

Предвид изложеното настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразното бездействие по ефективно прилагане на приетите правила и политики, касаещи мрежовата и информационна сигурност.

Втората предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП е наличие на претърпяна вреда от страна на ищеца от това незаконосъобразно бездействие. От събраните по делото доказателства се установи, че лични данни на ищцата са изтекли, както и че след като е разбрала за това тя се е

притеснила и се е опасявала, че вследствие на това имуществото ѝ може да бъде отчуждено или откраднато, като тези притеснения и опасения са продължили във времето. За да се прецени дали е налице вреда, следва да се изхожда от разписаното в решение от 14.12.2023 г. на трети състав на СЕС по дело № С-340/2021 г. /т. 6/, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че „опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“. Уточнено е, че когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни. В тази връзка в настоящия случай съдът приема, че ищцата е доказала настъпването на неимуществени вреди, изразяващи се в страх и притеснения, че с нейните лични данни ще бъде злоупотребено, като се отчужди или открадне имуществото ѝ. Тези притеснения съдът намира за напълно обосновани, тъй като самият факт на изтичане в публичното пространство на лични данни е достатъчно за да се приеме, че ищцата е станала потенциално обект на злоупотреба с тях, което от своя страна обуславя настъпването на неимуществени вреди за субекта на данните. Предвид това съдът приема, че е доказано настъпването на неимуществени вреди, които са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с установеното незаконосъобразно фактическо бездействие на ответника. Следователно, искът е доказан на посоченото основание и затова и следва да бъде уважен.

По отношение на размера на претърпените вреди, следва да се вземе предвид интензитета на вредите, които се установи, че са претърпени, продължителността на претърпяването им и личността на ищеца. В тази връзка съдът съобрази, че продължителността е кратка, от датата на узнаване – 16.08.2019 г. до датата на подаване на исковата молба – 18.09.2019 г., както и че не се установи изпитваните опасения и притеснения да са довели до сериозни негативни промени в състоянието на ищцата. Освен това доказателствата по делото сочат на пасивно поведение от нейна страна – въпреки че се е притеснявала, няма доказателства да е предприел действия по установяване на конкретните засегнати /разкрити/ данни и действия за предотвратяване на евентуална злоупотреба с тях. Предвид това съдът приема, че сумата от 200 лв. е справедлива, за да обезщети неимуществените вреди, които П. е претърпяла от неправомерното разкриване на личните ѝ данни. Претендираният размер от 1000 лв. е необосновано завишен, тъй като нито продължителността, нито интензитетът на вредите е бил в по-висока степен, за да обоснове обезщетение в размер на 1000 лв. Поради това, искът до пълния претендиран размер следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на исковата претенция за претърпени неимуществени вреди, основателен е иска за заплащане на законната лихва, считано от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на

сумата.

Предвид изхода на спора, на ищеца се дължат разноски, съобразно уважената част от иска. От доказателствата по делото се установява, че направените от нея разноски възлизат на 45 лева за внесени държавни такси. Съобразно уважената част от иска, дължимите ѝ разноски възлизат на 9,00 лева, която сума ответникът следва да бъде осъден да ѝ заплати.

Във водените производства ищцата е представлявана от адвокат по оказана безплатна правна помощ. На основание чл.38, ал.2 ЗА разноски за адвокат се дължат за оказаната безплатна помощ при осъществено процесуално представителство, като размера се определя съобразно Наредбата №1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и по-конкретно чл.7, ал.1, т.1, вр. чл. 8, ал.1 и същия е 400 лв. за първото разглеждане на исковата молба, 400 лв. за настоящата инстанция и 400 лв. за производството по касационната жалба. Т.е., общият размер на възнаграждението е 1200 лв., а съобразно уважената част от иска е 240 лв., които следва да се присъдят на процесуалния му представител адв. Ю..

Ответният орган също е направил искане за присъждане на разноски, но същото е неоснователно. С оглед действалата към датата на образуване на производството - 16.09.2019 г. разпоредба на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ ответникът няма право на съдебни разноски. Разпоредбите на чл.10, ал.2 и ал.3 ЗОДОВ, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общата разпоредба на чл.143 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗОДОВ, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска му, означава, че такова не се дължи. Вярно е, че съгласно чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ „Съдът осъжда ищеца да заплати на ответника възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, съразмерно с отхвърлената част от иска, а в полза на юридически лица се присъжда възнаграждение, ако те са били защитавани от юрисконсулт, чиито размер не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ“. Тази норма обаче, съгласно разпоредбата на §6 от ПЗР на ЗОДОВ се прилага за предявените иски молби, подадени след влизането му в сила, като неприключилите до влизането в сила на този закон производства се довършват от съдилищата, пред които са висящи, включително при последвало въззивно и касационно обжалване. Въз основа на така изложеното разноски за юрисконсултско възнаграждение на ответника по делото не следва да се присъждат.

Водим от гореизложеното Административен съд София-град, II отделение, 52-и състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Г. П. от [населено място] от 200,00 /двеста/ лв., представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди за периода от 16.08.2019 г. до 16.09.2019 г., вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на НАП, изразяващо

се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по по чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на лични данни ЕС 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 г. /GDPR/, а именно да гарантира достатъчно ниво на сигурност на обработваните от него лични данни на ищеца, довело до неразрешено разкриване или достъп до личните данни на ищеца, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 16.09.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска в останалата част за разликата до пълния претендиран размер от 1 000 лева.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на Х. Г. П. от [населено място] сумата от 9,00 /девет/ лв., направени разноски за държавни такси, съобразно уважената част от иска.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите **ДА ЗАПЛАТИ** на адв. С. Ю. сумата от 240 /двеста и четиридесет/ лв. за оказана безплатна защита и съдействие на Х. Г. П. от [населено място], съобразно уважената част от иска, по настоящето дело, както и по адм.д. № 11278/2019 г. на АССГ и по адм.д. № 1966/2021 г. на ВАС.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ: